

Sabine Bohlmannová

Dívka jménem

Willow

MLŽNÝ TANEC

C PRESS

Dívka jménem Willow

Mlžný tanec

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Sabine Bohlmannová

Dívka jménem Willow: Mlžný tanec – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Sabine Bohlmannová

Dívka jménem
Willow
MLŽNÝ TANEC

Sabine Bohlmannová

Dívka jménem
Willow
MLŽNÝ TANEC

 P R E S S

Matkám celého světa

Sabine Bohlmann

EIN MÄDCHEN NAMENS WILLOW: NEBELTANZ

© 2023 by Planet! in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart

Illustrations © Simona Ceccarelli, 2023

Translation © Zuzana Neubauerová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-264-5662-9

ISBN e-knihy 978-80-264-5887-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Tanec mlžného závoje

*Lukami bílý mlžný opar tiše stoupá
stébla, mech a keře do podušky halí.
Paprsky lačně ukrajují mlžná sousta,
přejde závan mlhy a nový den se rodí.*

*Ale jednou se závan mlhy
znovu oparem svým země
jako mračné moře zmocní,
celický den i život v něm
mlžným tancem onemocní.*

*A když mlha tiše tančí,
tak s ní prostě také tančí.*

*Krok za krokem,
s bílými duchy ruku v ruce,
zahal se závojem mlžného tance.
Tancuj a hopsej v té mlžné síti.*

*Na vše, co vědět chceš,
duchové odpoví ti.*

Cupity dupity hop a dup,

černá očka, šedý chlup.

Cupity dupity hop a hej,

veselý, živý tlapek rej.

Myšičky malé tancují,

kousíček špeku hledají.

Rády si hrají na kočku a myš

ty je však nikdy nechytíš.

Les toho sobotního rána halil bílý opar. Nad nadýchanou podušku čněly jen vrcholky stromů. Připomínaly jehly trčící z jehelníčku. Mlha se po zemi rozlévala jako bílá pěna a plazila se přes louku až k Willowině domu. Bylo to, jako by z nebe spadla hebká oblačná příkrývka.

Slunce si našlo cestu ranním šerem, oknem vstoupilo do pokoje mladé čarodějky a paprskem dívku polechtalo na nose. Willow otevřela oči. Sledovala zrníčka prachu, jak tančí v pruhu světla. Některé z nich se dokonce třpytily v barvách duhy. Willow se pořádně nadechla a vzduch vyfoukla směrem k nim. V jejím dechu se částičky okamžitě rozvířily. Počkala, až se ten divoký tanec zase zklidní. Jestlipak je prach tady stále? Všude? Neustále kolem ní?

Nebo si k tanci vyhledává jen sluneční paprsky? Jako tanečník světla reflektorů na jevišti? A jestli tu je stále, znamená to, že všechny tyhle malé částčky neustále vdechujeme? A pak zase vydechujeme? Nezáleželo na tom. Bylo to magické. Nebylo třeba žádného kouzla, lektvaru ani mávnutí hůlky. Tančil, jako kdyby byl očarovaný. Tanec duhově třpytivého prachu byl skutečný.

„Willow, už jsi vzhůru?“ zeptal se dívčín otec, Adam Flynn, a zaklepal na dveře.

„Ne, ještě spím,“ odpověděla Willow a přetáhla si deku přes hlavu. Slyšela, jak táta přesto otevřel dveře a posadil se na kraj postele. Ucítila vůni kakaa, vajíček a toastů.

„To je škoda. V tom případě budu muset najít někoho jiného, kdo si pochutná na téhle úžasné snídani,“ řekl táta a Willow úplně viděla, jak se u toho culí.

Hned odhrnula deku stranou. „Už jsem vzhůru!“ vykřikla a hrábla po toastu s marmeládou. „Snídaně do postele? Cožpak mám narozeniny? Čímpak jsem si to vysloužila?“ ptala se s plnou pusou.

„Jenom jsem myslel, že s plným žaludkem se budou líp chytat myši,“ odpověděl Adam Flynn a zamýšleně se popotahoval za ucho.

„A proč chceš chytat myši?“

„No, protože se nám nějaké nastěhovaly domů. Přesněji řečeno na půdu.“

„A my máme půdu? Jak to, že o tom nevím?“

„Protože od té doby, co jsme se sem nastěhovali, jsme na půdě ještě nebyli. Což souvisí s tím, že jsme doteď nenašli dvířka na půdu.“

Willow se zasmála. „Což zřejmě zase souvisí s tím, že jsme je ještě nehledali. Protože proč bych taky hledala dveře na půdu, když ani nevím, že nějakou máme?“ Teď se rozesmál i táta. Willow vyskočila z postele. „Máš štěstí, že máš doma čarodějku, která dokáže najít všechno ztracené, i dveře na půdu, dokonce i půdu, která k nim patří.“

Adam Flynn s úsměvem přikývl: „Přesně v to jsem doufal.“

Willow se od jara, kdy po tetě Alwině zdělila čarodějné schopnosti, mnohému naučila. Některá jednodušší kouzla už lehce sypala z rukávu, ale občas se jí některá ještě hodně zvirtla, a proto byla velmi opatrná na to, kdy a jak chtěla dar magie použít. Ovšem kouzlo *ukaz se* bylo jedním z prvních, které zvládla naprosto dokonale.

Willow se ještě v pyžamu postavila doprostřed chodby, zavřela oči a rozpažila.

„Můžu se dívat?“ zašeptal Adam Flynn, který měl z čarovných schopností dcery patřičný respekt.

Willow už byla v plném soustředění, tak jen skoro nezatelně přikývla a pak zašeptala:

Jste blízko nás, a přesto našim očím skryté.

Slyšte můj hlas a zjepte se mi v barvě syté!

Ukažte se!

Willow se začaly chvět ruce. Potom jako by za ně zatahala neviditelná síla a dívka je automaticky musela zvednout. Otevřela oči. Také Adam Flynn se podíval na strop, kde se rozzářila čtvercová plocha.

„Tak to bylo snadné,“ řekla Willow a ruce spustila dolů. „To bychom bývali zvládli i bez čarování!“ Pohybem ruky dvírkům přikázala, aby se otevřely, a poklop se s cvaknutím poslušně zvedl.

„Pořád nechápu, jak ta magie funguje, Pipi. Někdy vysloviš zaklínadlo, občas jen mávneš rukou nebo luskněš, jindy potřebuješ lahvičky s lektvary, rituály nebo magické knihy a...“

„Magie totiž vůbec není jednoduchá. S obyčejným lusknutím bys u složitějších věcí daleko nedošel. Čím složitější kouzlo je, tím víc toho k němu potřebuješ. Je

to jako... třeba jako když stavíš dům. Nějaké ty cihly na sebe poskládáš i holýma rukama, ale čím větší má dům být a čím těžší jsou jednotlivé stavební díly, tím víc nářadí a i strojů potřebuješ. Vlastně je to docela logické, nebo ne, tati?“

Adam Flynn přitakal a vzhlédl k poklopu.

„Další zaklínadlo v pořadí bude *přines žebřík*, řekla bych. Protože se vznášením a létáním mi to ještě tolik nejde.“

„No jistě,“ vzpomatoval se Adam Flynn a zmizel v úklidové komoře, odkud se za chvíli vrátil se žebříkem. Pod paží ještě nesl malou krabici. „To jsou pastičky na myši,“ vysvětlil, když si všiml dceřina tázavého pohledu.

„To nemyslíš vážně! Přece nechceš ty chudinky myši lákat do pastí na sýr a špek, vždyť je brutálně rozdrť.“

„To jsou samozřejmě klecové pasti, Pipi.“

„Ani to ne. Od čeho jsem čarodějka? Zvířata v lese mě také poslouchají. Jsem si jistá, že ty myšky přemluví, aby se přestěhovaly. Pod starými duby jsou ještě nějaké pěkné myši apartmány volné. A potrawy v jejich okolí najdou habakuk!“ culila se Willow.

Pak po žebříku vylezla nahoru a táta ji následoval. Do nosu je udeřil zatuchlý vzduch plný prachu. Willow šla k malému kulatému okénku, aby ho otevřela.

Adam Flynn baterkou svítil do temných koutů. „Myši! Kdepak jste se poděly? Přišli za vámi makleři myších realit. Líbily by se vám pokoje s výhledem? Můžeme vám nabídnout útulný třípokoják na pláži, s výhledem na houbové plantáže, v sousedství velmi přátelských veverek.“

Willow lusкла prsty a žárovka, která smutně visela ze stropu, se rozsvítila. „Tati, já si myslím, že myšky se neodvážejí vylézt, když na ně hlasitě mluví tak velký člověk.“

„Hm, hlavně že se odvážejí zdí probíhat dolů do spíže a prokousávat pytlíky s těstovinami a ovesnými vločkami. Ale rád tě tu s nimi nechám o samotě.“

Dívka počkala, až táta sleze ze žebříku, a dřepala si na zem. Seděla úplně tiše. Se vši trpělivostí, kterou v sobě měla. A ve Willow se skrývalo trpělivosti hodně. Po chvíli se to konečně stalo.

Zprava doleva přeběhla jedna myška. A za ní druhá. Willow pomalu otočila hlavu. „Já jsem Willow. Nemějte strach. Nechci vám ublížit. Ale možná by se vám u mě v lese líbilo víc než tady. Žije tam spousta myšek jako vy. Mohly byste si najít nové kamarády. I vzduch je tam mnohem lepší. Ne tak zaprášený a zatuchlý. Rostou tam čerstvé plody a svěží mech, po kterém můžete hopsat. Les je to nejkrásnější místo, které znám!“ Willow

zmlkla a vyčkávala. První zvědavá myška vystrčila čumáček ze svého úkrytu. Dívka se jí podívala přímo do očí. Zvířátko natočilo hlavu ke straně a všetečně si ji prohlíželo. Pak zase na chvíli zmizelo a za okamžik se vrátilo s celou rodinou. Čítalo jich sedm. „Až si sbalíte všech svých pět švestek, stěhování může začít,“ usmála se Willow a pátravě se rozhlížela kolem.

„Budeme potřebovat nějaký košík nebo bedýnku, ve kterých byste se mohly přestěhovat.“ Pohledem zabloudila k truhle, která stála v koutě. Přešla k ní a jedním pohybem ruky ji otevřela. Uvnitř se nacházelo pečlivě uložené oblečení. Každý kousek byl láskyplně zabalený v hedvábném papíře. Willow vytáhla první z nich. Byly to zelené šaty z pevné bavlněné látky. Našla i další šaty, sukně a překrásný kabát s výšivkou. Willow hned věděla, komu kdysi musely patřit. Polkla. Pak svlékla pyžamo a oblékla si zelené šaty. Vklouzla i do kabátu. Byl jí sice ještě trochu velký, ale hned se v něm cítila dobře. Mezi několika starými židlemi, komodou a věšákem na oblečení našla zaprášené matné zrcadlo. Stoupla si před něj a ztuhla. V mysli jí totiž hned vyskočila fotka maminky, na které vypadala stejně jako Willow teď.

Ve stejnou chvíli se ve dvířkách na půdu objevila hlava Adama Flynna. „Tak co, přesvědčí...“ Zarazil se uprostřed věty. Pak polkl. „Teď jsem si na chvíli vážně myslel, že jsi ona!“

„To kvůli tomu oblečení. Teta Alwina tu musela její nejkrásnější věci schovat na památku.“

„Ty zelené šaty byly její nejoblíbenější. Vypadala v nich jako víla. A tak jsem jí taky vždycky říkal, když je

měla na sobě. Moje malá vílo!“ Adam Flynn se smutně usmál. „Moc ti sluší.“

„Můžu si ty věci nechat? Nebo by tě to moc rozesmutnilo, tatínku?“

Adam Flynn si chvíli prohlížel dceru, která mu najednou připadala tak velká. Pak zavrtěl hlavou. „Maminka by určitě měla radost, že nosíš její oblíbené oblečení.“

Když ti touha nedá spát
a chce tvé srdce roztrhat,
když tě vábí táhlý hlas,
když tě volá zas a zas,
následuj ten náhlý jas.

Ten chce tvé duši cestu dát,
nikdy ho nesmíš promrhat.
Zkus se nechat chvíli vésti.
Ta neodbytná píseň věští,
kde nečekané najdeš štěstí.

„Kde trčíš, Willow?“ Markéta přešlapovala před čarodějným domkem a nedočkavě mávala rukama ve vzduchu. Jako vždy měla naraženou čepici s bobříma ušima, bez které si ji kamarádky ani nedokázaly představit. „Na trénink jsme se přece měly sejít přesně v devět.“

„Ještě jsem s tatškou musela chytat myši.“ Willow popadala dech. Rufus, její liščí přítel, se s ní přiběhl pozdravit a nechal se podrbat za ušima. Byl jejím duchovním zvířetem. Přiběhl pokaždé, když vstoupila do lesa, a už se od ní nehnul. Willow ukázala na proutěný košík.

Markéta přistoupila blíž a nahlédla dovnitř. Z útrobu košíku na ni hledělo čtrnáct myších očí. „Svatá dobroto, ty jsou ale roztomilé! Mohly bychom je přece nechat bydlet v čarodějném domku, když se blíží zima, venku by mohly umrznout.“

„Markéto, k čemu mají zvířata srst?“

„Ty snad nemáš srdce!“

„Mám taky rozum.“

V tu chvíli z domku vyšly Valentina s Lotti. Teď byly malé čarodějky kompletní. Kromě kouzelné síly po své tetě Alwině Willow zdědila také neobyčejný les a malý domek

v něm spolu s úkolem shromáždit další malé čarodějky. Ve Valentíně, Markétě a Lotti dívka nakonec našla nejen tři čarodějky, v jejichž kruhu mohly její čarodějné schopnosti růst, ale také tři báječné kamarádky.

„Grimmoor je už celá netrpělivá. Nesnáší, když některá z nás přijde na trénink pozdě,“ řekla Lotti a obrátila se zpět ke dveřím dřevěného domku.

„Záchrana zvířátek má přednost!“ odpověděla Willow a znovu ukázala na koš s myškami.

Nato se rozněžnily i Valentina s Lotti.

„Vždyť jich je sedm! To je pro čarodějky magické číslo. Určitě patří k nám!“

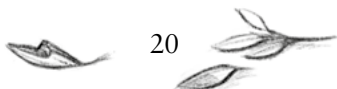
„Ne ne, patří jen samy sobě a teď si najdou nějakou pěknou skrýš mezi kořeny,“ s jistotou prohlásila Willow.

„A co to vlastně máš na sobě, Willow?“ všimla si teprve teď Valentina kamarádčina nezvyklého outfitu.

Willow postavila koš na zem a zatočila se kolem dokola. „Líbí se vám?“

„Vlastně mi nějak připomínáš...“ přemýšlela Markéta, když vtom dostala šfouchanec loktem od Valentiny.

Willow se rázem zastavila. „Moji mámu? To říkal i můj táta. A můžete o tom normálně mluvit nahlas. Už je to dávno. Když maminka umřela, byly mi čtyři roky a už si na ni ani moc nevzpomínám.“

„To bude asi také kouzlem zapomnění, která tenkrát použila tvá teta Alwina,“ uvažovala Lotti.

Willow přikývla. „To se naštěstí pomalu rozpouští, od té doby, co jsem přijala své magické schopnosti.“

„Takže se na ni přece jen pamatuješ?“

Willow přemýšlela. „Někdy se ve mně vynoří určité obrazy. Udělá to *bzum* nebo *ššš* – jako blesk. A pak jsou zase pryč.“

„Chybí ti hodně?“

„Jak se ti může stýskat po někom, na koho si skoro ani nepamatuješ? A navíc mám za tátu supermana. S *oběrucelevé* supersílou.“

Děvčata se zahihňala.

Willow zvedla ruku a přičichla si k rukávu bundy. „Myslím, že je z těch věcí dokonce cítit její vůně.“

Tři malé čarodějky přistoupily blíž a také si jemně přivoněly.

„No, jestli tvá máma byla cítit zatuchlinou, pak to oblečení voní po ní,“ zacpala si Markéta nos.

„Tak zlé to zase není. Vlastně cítím i slabý nádech parfému,“ přičichla znovu Valentina.

„Mně to voní nádherně, Willow!“ zhluboka vdechla vůni oblečení Lotti.

„A po čem?“ zeptala se Willow napnutě.

Lotti se zamyslela. „Po vzpomínkách, po dobách dávno minulých. Cítím bezpečí a útulnost. Prostě to voní jako...“

„... jako maminka,“ šeptem její větu dokončila Willow.

„S naftalínovým parfémem,“ vyprskla Markéta a Willow s hranou zlobou povytáhla obočí.

„No počkej, já ti dám naftalínový parfém!“

Markéta vypískla a rozeběhla se pryč. A Willow za ní.

Valentina a Lotti té honičce se smíchem přihlížely.

Když později Willow zase popadla dech a opatrně vypustila myšky z košíku, ozvaly se náhle z čarodějného domku podivné zvuky.

Dívky se zaposlouchaly, pak chvatně utíkaly dovnitř.

Grimmoor ležela na kuchyňském stole a netrpělivě klapala svými koženými deskami. Byl to jediný způsob, jak na sebe mohla upozornit, neboť Grimmoor byla kniha. Přesněji řečeno velmi stará čarodějná kniha. Měla tmavě hnědou koženou vazbu, kterou zdobily čtyři spirály protkané v kruhu. Kromě toho ležely v rozích obálky menší kruhy, v každém z nich byl vyobrazen jiný znak. Byly to symboly ohně, vody, země a vzduchu.

Především ale ta kniha měla svou vlastní hlavu. Otevřela se jen tehdy, když měla co říct anebo chtěla děvčatům něco důležitého sdělit. Byla tvrdohlavá, snadno se

urazila, ale v případě potřeby tu pro dívky vždy byla. Kromě toho byla Grimmoor tou nejlepší čarodějnickou učitelkou, jakou si dovedly představit.

Že by se váš čajový dýchánek konečně blížil k závěru? Nebo mám ještě servírovat zákusky? Ovšem mohu nabídnout jen písmenkový dortík,

a i ten je poněkud papírově suchý, psala Grimmoor. Nenáviděla, když na ni dívky zapomněly. Proto ještě uraženě připsala: *Nemám na to celý den.*

„Vážně?“ zeptala se Lotti, přistoupila ke knize a mile se na ni usmála. „A copak máš ještě v plánu, Grimmoor? Máš dostaveníčko s atlasem bylin?“

Vy nemáte ani potuchy, co všechno musí čarodějné knihy dělat, když jsou zavřené.

I Willow s Valentinou a Markétou přikročily blíž.

„O tom jsem opravdu ještě nikdy nepřemýšlela, Grimmoor. Vyprávěj nám o tom,“ povzbuzovala knihu Willow.

Chcete se jenom vykroutit z tréninku, psala Grimmoor.

„Ale, ale, milá Grimmoor, proč bychom to asi tak dělaly?“ ptala se nejsladším hláskem Lotti.

Proč je máte velmi přísnou učitelku?

„Ty jsi ta nejmilejší učebnice na světě! A přísná... jestli ano, tak jen maličko,“ s úsměvem ji chlácholila Markéta.

Lotti zvedla ukazováček. „Přísná, ale se srdcem na pravém... Mají knihy srdce?“ zašeptala směrem k Willow.

Ta se zamyslela. „S inkoustem na pravém řádku!“ popopravila Lottiino prohlášení.

Grimmoor se trochu začervenala. *Pojďme tedy začít!* odpověděla vyhýbavě. Otočila stranu a napsala zdobným staromódním písmem:

*Když dny se krátí,
a celá země žívá,
mlha se snáší,
a něžné ticho zpívá.
Pak je ten správný čas,
k činu se nachystat,
protože v klidu spočívá ta pravá síla,
s trpělivostí dokážete velká díla!*

Děvčata její slova sborově předčítala. Moc se jim líbilo, že Grimmoor psala ve verších. A Grimmoor psaní ve verších přímo milovala. Spatřovala v něm styl a rýmu-jící se slůvka pro ni byla tím největším kouzlem na světě.

A skutečně se život venku utišil. Chlad přinesl čistý a svěží vzduch, a když se dívky z lesa vrátily do čarodějného domku, zapálily svíčky a rozdělaly oheň v kamínkách. Bylo to útulné, a i malé čarodějky cítily, že je čekalo zvláštní období.

„Budeme se už konečně učit létat na koštěti, Grimmoor?“ zeptala se snad po sté Markéta.

Willow protočila oči v sloup. „Jsou snad i důležitější věci, Markéto!“

„Pokaždé je něco důležitějšího. Ale nebylo by i něco zábavnějšího? Užít si nějakou zábavu je vždycky namístě,“ namítala Markéta a ruce si založila na prsou.

Grimmoor si odkašlala tím, že na stránku napsala *Ehm, ehm.*

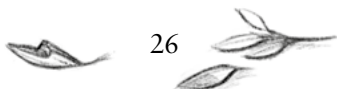
A pak konečně začal trénink. Některá cvičení dělaly všechny, některé úkoly ale byly pro každou zvlášť.

Protože každá čarodějka zastupovala jiný přírodní živěl – Willow oheň, Valentina vzduch, Markéta vodu a Lotti zemi – byly určité dovednosti, které musely pilovat samy.

První lekcí bylo „mimosmyslové vnímání“. Šlo o to, vyprázdnit mysl a v myšlenkách se soustředit na jiné místo. Cílem bylo pocítit, že se někde něco důležitého událo beztoho, že byste tam byli. Kdyby to malé čarodějky ovládaly, mohly by dokonce poznat, kdyby se některé z nich něco stalo.

Pak trénovaly vznášení předmětů, jak je nechat zmizet a znovu se objevit.

Největší sílu měly, když se všechny čtyři chytily za ruce a kouzelné formule vyslovovaly společně. Ale nebylo snadné naučit se všechna zaklínadla nazpaměť.

Ke každé myslitelné situaci existovalo nespočet tlustých knih. Pro některé situace dokonce existovalo i vícero zaklínadel. Proto si je ty čtyři rozhodly rozdělit a všechny společně se učit jen ty, které jim připadaly nejvíc důležité. Obzvlášť Lotti měla s učením se z paměti problém. Často pletla různé formulky dohromady. A tak se tu a tam její čarování nezdařilo. Pak ale Markéta objevila zaříkadlo, které jim umožňovalo, stáhnout si zaklínadla z knihy rovnou do paměti pouhým přiložením dlaně. Ovšem u každého člověka to fungovalo jen pro padesát zaklínadel. Ale i tak to už bylo něco.

To zaříkadlo znělo:

*Všechna slova z této knihy,
každá věta, všechny rýmy,
všechny čáry, třebaš malé,
mají místo v mojí hlavě.
Moje ruka kouzla vpíjí –
zaklínadla již jsou mými.*

„Člověče, Grimmoor, proč si nám to zaříkadlo už dávno neprozradila? Tak dlouho se s tím mučíme, učíme se a učíme, až se nám z toho snad zauzluje mozek, a přitom to jde tak jednoduše,“ postěžovala si Willow.

Grimmoor nezučastněně otočila stránku a napsala: *Je důležité se někdy trochu namáhat. Teprve teď dokážete takové zaříkadlo dostatečně ocenit. A já mám s podobnými kouzly špatné zkušenosti. Každá magie je spojena s jistými riziky. To už byste, mladé čarodějky, měly dávno vědět.*

Markéta protočila oči v sloup. „Ano, to už víme. Stačí, když připomenu nápoj lásky.“

Valentina, Willow a Lotti vyprskly smíchy, když si vzpomněly na chudáka Markétu, která v létě popletla lahvičky s elixírem lásky a pak musela prchat před Karlem, který se do ní beznadějně zamiloval.

Od Grimmoor pak dostaly za úkol pracovat na svých speciálních schopnostech.

Lotti seděla v listopadovém slunci a fascinovaně přihlížela, jak její tři kamarádky procvičují.

Markéta se právě pokoušela přelít vodu z jednoho vědra do druhého pouhou silou vůle. Bez toho, aby se nádoby pohnuly. Ze začátku přeskakovaly jen jednotlivé kapky, ale najednou vyšpláchl celý obsah tak prudce, až spláchl chudáka Rufuse, který seděl poblíž a vyhříval si kožich na sluníčku.

„Ouha,“ zděsila se Markéta.

Valentina chtěla hned pomoci a dala pokyn větru, aby lišáka vysušil, ale nepočítala se zimním chladem,

takže děvčata jen bezmocně přihlížela, jak Rufus během okamžiku docela zmrzl.

Markéta s Valentinou se zkroušeně podívaly na Willow, která se právě zabývala svým kouzlem s ohněm.

„Promiň, Willow. Ale myslím, že jsme omylem proměnily tvého lišáka v kus ledu.“

Willow vyskočila a rozeběhla se ke svému duchovnímu zvířeti, které na palouku nehybně stálo úplně ztuhlé. Položila mu dlaň na čelo a v tu ránu lišák zase roztál. Stál tam celý mokrý, trásl se a huboval ty dvě nešťastnice vyčítavým pohledem.

„Na tom teda ještě budeme muset zapracovat. Moc nás to mrzí, Rufusi,“ omlouvala se Markéta. „Alespoň teď ale víme, jak někoho hluboce zmrazit. Třeba se to také bude někdy hodit.“

„Připadám si úplně nanicovatá,“ spustila náhle Lotti. „Vy dokážete úžasné věci a já mám pocit, že můj element země není v zimě k ničemu užitečný.“

Lotti bez radosti nechala na stromě vyrůst pár břečťanových výhonků a silou svých myšlenek vyhloubila díru

